

מבחר שירים מתוך
סופ"ש
שירה
בעריכת נילי דגן

ואלה תולדותי

קטעי הקישור לקוחים מתוך שירים חדשים של אביחי קמחי - 'ואלה תולדותיי', 21 בדצמבר/ליקטה וערכה: נילי דגן

סבי יצחק קמחי עקר ממקדוניה היגנית לסלוניקי והיה לסוֹר/ ונשא לסבתאי אידה ילידת עיר הנמל/ והולידו את אבי נחמיה שאמו קראה לו בשם החבה נינו/ וכשחלה הוסיפו לשמו את השם חיים שיגן עליו מהמות.

אלי אליהו

מתחת לפני האדמה

ומה לעשות שאצלי
הנתוח הצליח ובגדר
מתה. ולא נותרה
אלא המוסיקה שהיה אבי
שומע בתחנות הבושה,
כשהמתין בחניון התת-קרקעי,
לקחת אותי אל צבא העם
בדרכו לעבודה.
ולא אשכח לעולם
את עצב ידו המגוששת
אחר העברית, להחליף מהו,
לפני שיוצאים ועולים
מעל פני האדמה.

צילום: דן פורגס

מתוך עיד ובהלות, 2011 הוצאת עם עובד (סופ"ש שירה 3)

ובאו שלשתם לירושלים שבפלשתינה תחת שלטון המנדט/ וגם סבי חיים סיציליה צורף אמן/ בא מגרוזיה לירושלים ונשא לסבתי מזל ילידת הרבע היהודי בעיר העתיקה ששרשיה ס"ט (ספרדים טהורים) השתרגו בשרשים סוריים והולידו את אמי מרגלית לבית סיציליה בירושלים המנדטורית.

יונה מוסט

מסע שורשים

גרנו תקופה בגבעתיים
לפני זה גרנו בחדר וחצי בכני-ברק
לפני זה בדמי מפתח ביפו
לשם הגענו מקפריסין
לשם הגענו משם.
בסוף השתקענו
בבת ים
או בפתח תקנה
או בראשון
או בלד
איפה שהיה מקום למשכנתא שלנו.

מתוך מצטלמת יפה הוצאת עמדה, 2014 (סופ"ש שירה 58)

מדור סופ"ש שירה בעריכת המשוררת נילי דגן נפתח במאי 2012 ומארח, עד כה, למעלה מ-300 משוררים היוצרים אנתולוגיה מקוונת ומגוונת של שירה ישראלית. השירים מופצים בין קהל שוחר שירה ברחבי האינטרנט.

ביום הכי קצר בשנה נזכרתי באפלה שכספתה את חרשת מנזר סן סימון
שגבלה בבנין בו גרתי/ ואיך עלייתי בריצת אמוק את המדרגות לביתי
להספיק את האור הדולק/ כבר שנים רבות הורי אינם ממתינים לבואי.

כשנולדתי בקשה אמי לקרא אותי על שם סבי חיים/ ומכיון שלא
נחמיה הוסף השם חיים שהגן על חייו/ והספרדים לא נהגו לקרא על
שם האב בעודו חי בחרה אמי בחכמתה הרבה להעניק לי את השם
אביחי

אגי משעול

ציילמה: חגית שחל

שיבה

שום מאהב לא יתחרה
בנוגות המתוקה של יצר הבדידות שלי
כשאני שבה אלי
סוף סוף מן המסע –
מדרה קצת וחבולה
עם זאת חמולה ומכרת

ונאספת אל זרועותי
הלילה
ומגיפה.

מתוך הספר *ביקוד בית הוצאת הקיבוץ המאוחד* 2009 (סופ"ש שירה 4)

את יודעת לאחרונה אני מלנכולי/ חושב על האכזבות מונה את
הכשלונות כמו כולב שרודף במעגל אחי הרצועה הקשורה לצנארו
ונובח על החשך/שלא כשעות החשך והאור החיים אינם מחזוריים, הם
רק הולכים ומתקצרים/ גם הזכרונות שלנו יחיו רק עד מותנו

אלנתן מיה

חרטה

אני חוזר מחדש אל כל הסופים
שיכולים היו להיות לי. מחוגים
חוזרים למקום שהיו מבלי לדעת
אם וכיצד מצביעים על זמן אחר,
צפים ומסתבכים באותו הנקר כמו גיות
אינני יכול שלא להסתכל בהם
לתהות כמו ימיו של קהלת
הכל נמחק ונכתב
ונמחק.

(סופ"ש שירה 58)

אלמוג בהר

אבי

הרבה שלחנות יצרו ידיו. והרבה שלחנות
לא קרסו תחת ידי למרות המלים הרבות
והמבזוזות שהעמסתי עליהם, חלקם מעשי ידיו.
יאמרו עלי: בנו של נגה, נכדו של גנן,
נינו של מתקן שטיחים, והוא מה?
רק זה המספר אודות הנגה, אודות הגנן,
אודות מתקן השטיחים? האין בו דבר-מה נוסף
מלבד אבותיו? מלבד ספוריהם וזכרונותיו?
אני זוכה, אתה הולך מאחורי אמה מרחק מרוד
במדרחוב של נתניה, אני כנראה מאחוריהם
והים כתמיד לא רחוק. אני זוכה, אני הולך
ברחוב של עיר אחרת, גם כן מאחורי, ופתאם
בהשתקפותי בחלונות הראוה אני מוצא בפני
מפני. אני זוכה, אתה מחכה אחרי בקפת-חולים
או מחוץ לחוג או במכונית מחוץ לביתו של חבר,
ומספר לי אחר-כך כי הורות היא רבה המתנה,
כבר אז בבית-החולים המתנת לצאתי. ומאז
גם אני למדתי אחריה להמתין, לאוטובוס,
לתוצאות בדיקה, עדין לא זוכר המתנת
לבניפתי. אני הייתי ילד האומר מלתו הראשונה
בארמית: אבא, ואתה באיזו שפה אמרת מלה ראשונה?
דנית או גרמנית? אבא או אמה? אתה היית בן
האומר את מלותיו האחרונות להוריו בשפת הבכי,
בשפת גדול הזיפים, ועוד קדם לכן שוב בשפת ההמתנה.
בזקנתם החליפו ההורים את הילדים, בשיבתך עמם
בקפת-חולים עד קריאת האחות, בהגשת ידך לפני המדרגות
עד שיענו לך, ובסוף ביציאה מבית-הקברות,
עם ההמתנה הבלתי-נגמרת לשובם.

מתוך הספר *חוט מושך מן הלשון*, שירים 1996-2008, הוצאת עם עובד
(סופ"ש שירה 46)